

Advent Bécsben

Osztályfőnökünk, Szabóné Berki Katalin, már kilencedikben elhatározta, hogy egyszer elviszi a németes csoportját egy bécsi kirándulásra. Amikor elkezdődtek a kiruccanás előkészületei, egy percig sem volt kétséges, hogy az osztály másik fele, a spanyoltanuló csoport is velünk tart.

Az utazás kitűzött napja december tizenkettedike lett, aznap hajnalban már a teljes 11. B és a 12. B németes csoportja is az iskolában ücsörgött a buszra várva. Az út Bécsbe kicsit álmos hangulatban telt, sokan az üléseken szunyókálva pihenték ki a kora reggeli kelést, de már ekkor nagyon jó volt a hangulat.

A buszról lekászálódva elindultunk a városnéző sétánkra, a kifejezetten türelmes idegenvezetőnkkel, aki minden fontos tudnivalót tömören, de érdekesen adott elő nekünk.

Gyönyörű épületek vettek körbe bennünket. Bécs minden része Budapestre emlékeztetett minket, mint például a Szent István tér körüli utca, ami a Váci utca hangulatát idézte fel. Sétánk során láttuk a Városházát, ahova a nap végén még visszamentünk, hiszen ott is volt egy karácsonyi vásár, a bécsi Hősök terét, az azt körülvevő palotákkal, a bécsi Spanyol Lovasiskolát, és a hozzá tartozó istállóépületet, a városi könyvtárat, a császári kriptát, más néven Kapucínus templomot, valamint a séta végét jelző Szent István-székesegyházat. A székesegyháznál lévő vásári forgatag és a számtalan csalogató bolt miatt már nehéz volt fenntartani csoportunk figyelmét, mindenki vásárolni szeretett volna. A szabad időnkben kedvünkre vásárolhattunk, ehattunk és élvezhettük a nyüzsgést. Ekkor volt időnk arra is, hogy elvégezzük azokat a kommunikációs feladatokat, amit németórán megkaptunk. Nagyszerű érzés volt használni a német nyelvet!

Miután mindenki talált magának vásárfiát, elindultunk a Karácsonyi vásárba, vissza a Városházához, és újból mindenkit elnyelt az ünnepi bazar. Amikor már mindenki azt hitte, hogy vége az útnak, buszunk egy különös, színes ház előtt tett le minket, tele kusza, görbe vonalakkal, üvegekkel és virágokkal. A Hundertwasser által tervezett lakóházba nem lehetett bemenni, viszont a vele szemben lévő Hundertwasser faluba már igen. Mindenkit lenyűgözött a mesebeli ház, olyan érzés volt, mintha egy festményben sétáltunk volna. Az utolsó vásárlásokat is megejtettük, kicsit pihentünk és feltöltődöttünk itt, aztán elérkezett az indulás ideje. A hazaút fantasztikus hangulatban telt, rengeteget nevtünk és beszélgettünk, csak úgy repült az idő.

Azt hiszem, ez a nap remek lehetőség volt számunkra, hiszen kipróbálhattuk német nyelvtudásunkat, és felejthetetlen élményeket szereztünk.

Tar Zsófia és Zalai Sára 11. B

